

“การที่ครูจะดำรงวิชาชีพครู และเป็นครูมืออาชีพได้นั้นจะต้อง มีความหวังในการพัฒนานักเรียนอย่างต่อเนื่อง เมื่อใดที่ ความหวังนั้นกำลังจะสั่นลง จะต้องมียุทธศาสตร์ที่จุดประกายให้เรา ลุกขึ้นมาใหม่ เช่นเดียวกับการที่เราไปจุดประกายนักเรียน”

ตลอดช่วงเวลาที่ผมได้มาเป็นครู เป็นช่วงเวลาที่มีความสุข ความทุกข์ ความปวดหัว ความสนุกสนาน และอีกหลากหลายอารมณ์ปนอยู่ในทุกช่วงเวลา มีบางเหตุการณ์ที่ทำให้ผมท้อ เช่น การที่ผมพยายามจัดงานปาร์ตี้ปีใหม่เพื่อนักเรียน อย่างเต็มที่ แต่นักเรียนกลับกินแล้วไม่เก็บ กิจกรรมที่ผมจัดก็กลายเป็นผมที่ต้องนั่ง เก็บซากของสิ่งที่นักเรียนทิ้งไว้คนเดียว เป็นต้น เช่นเดียวกันมีอีกหลายเหตุการณ์ ที่ทำให้ผมยืนหยัดในวิชาชีพครู และพยายามสร้างความเปลี่ยนแปลงในตัวเด็กนักเรียน อย่างต่อเนื่อง ผมเรียกเหตุการณ์เหล่านั้นว่า เหตุการณ์ที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับผม

หลังจากการเป็นครูที่ผ่านประสบการณ์ ที่ได้รับเรื่องดีและไม่ดีจากนักเรียน มาตลอด หนึ่งปีการศึกษา ทำให้ผมตระหนักอย่างหนึ่งครั้นว่า “การที่ครูจะดำรง วิชาชีพครู และเป็นครูมืออาชีพได้นั้น จะต้องมีความหวังในการพัฒนานักเรียนอย่าง ต่อเนื่อง เมื่อใดที่ความหวังนั้นกำลังจะสั่นลง จะต้องมียุทธศาสตร์ที่จุดประกายให้เรา ลุกขึ้นมาใหม่ เช่นเดียวกับการที่เราไปจุดประกายนักเรียน” ผมได้รับการกระตุ้นนี้อย่างต่อ เนื่องครับไม่ว่าจะเป็นการที่เห็นนักเรียนได้คะแนนที่สูงขึ้นอย่างน่าตกใจในวิชาที่ผมสอน การที่ได้เห็นนักเรียนที่เกรงซึ่งไม่รู้ว่าชีวิตนี้ต้องการทำอะไร นอกจากเล่นสนุก กับเพื่อนไปวัน ๆ แต่อยู่ ๆ กลับมาทำคะแนนได้ดี การที่เราได้พัฒนาสื่อการสอนที่

น่าสนใจ ที่ผมเองก็ยังไม่เคยเห็นครูคณิตศาสตร์คนไหนเคยทำมาก่อน การสร้าง กระบวนการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์ การพานักเรียนไปศึกษาดูงานในที่ ๆ สามารถ สร้างแรงบันดาลใจในตัวนักเรียนได้อย่างสูงสุดและการพัฒนาโครงการสร้างแรง บันดาลใจจากบุคคลภายนอกในวันเสาร์ และช่วงปิดเทอม ทุกอย่างก็กล่าวมาเกิดจาก ความทุ่มเทอย่างมีความหวังที่จะทำให้นักเรียนเป็นคนที่มีคุณภาพ และให้พวกเขาเห็น อนาคตที่ดีของตนเอง

สิ่งที่ผมทำหลังจากที่กิจกรรมเหล่านี้ได้จบไปแล้วก็คือ การนำเรื่องราว เหล่านี้มาเล่าให้กับคนอื่นอีกหลายคนในโลกออนไลน์ได้รับรู้ ผ่านเฟซบุ๊กแฟนเพจของผม แรงสนับสนุนผมจึงได้เกิดขึ้นจากทางนี้อีกทาง ทุกครั้งที่ผมได้ทำอะไรอย่างเต็มที่ เพื่อนักเรียน ผมจะนำเรื่องเหล่านั้นมาเล่า ทำให้คนติดตามความเป็นไปของครูผู้นำ การเปลี่ยนแปลงคนนี้ หลายคนมาให้กำลังใจผม มีหลายคนในเวลาเจอผมต่อหน้า เขาก็ทักทายและชื่นชมในสิ่งที่ผมทำ ผมไม่คิดว่าจะทำให้คนมากมายขนาดนี้เกิด แรงศรัทธา ในตัวผม เรื่องราวของผมทำให้พวกเขามีความหวังในการศึกษาไทยมากขึ้นผมรู้สึกว่าการ ที่มองภาพใหญ่ และทุกชีวิตครู ได้ทำสิ่งที่เป็นการทำเพื่อนักเรียนอย่างสร้างสรรค์ มันทำให้เกิดความหวังกับการศึกษาไทย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผมจะได้เจอสิ่งที่เป็นแรงบันดาลใจในการเป็นครูอย่างมากมาย แต่มีครั้งหนึ่งที่ทำให้ผมรับรู้และตระหนักถึงความเป็นครูอย่างแท้จริง คือ เหตุการณ์ในวันหนึ่งที่ผมไม่สามารถเข้าสอนได้ เนื่องจากได้รับมอบหมายให้ไปทำกิจกรรม จึงจำเป็นต้องให้ครูท่านอื่นมาสอนแทน ปรากฏว่ามีนักเรียนสามคน ไม่เข้าเรียนในวันนั้น พอผมทราบข่าว ผมเรียกนักเรียนเหล่านั้นมาอบรมและทำโทษในสิ่งที่เขากำ วันรุ่งขึ้น มีนักเรียนคนหนึ่งมาบอกผมในสิ่งที่เขาได้ทำ และบอกกับผมว่า “ผมรักครู” ในใจผมตอนนั้นมีความรู้สึกบางอย่างก่อตัวขึ้น มันไม่ใช่สิ่งที่เราได้รับในช่วงเวลาปกติ เด็กคนนี้พูดพร้อมกับแววตาเศร้า และมีน้ำตาคลอเล็กน้อย มันทำให้ผมทำตัวไม่ถูกก่อนตอบ เขาไปว่า ครูใจอกภัย ครูดีใจที่เราคิดได้ และอยากที่จะทำตัวให้ดีขึ้น ตั้งใจเรียนต่อไปนะ ความรู้สึกนี้มันเหมือนสิ่งที่เราหาอยู่ตลอดเวลาว่ามันคืออะไร แต่เราได้รับการเติมเต็มในวันนั้น แรงบันดาลใจที่อุ่นๆ และพาตัวผมเข้าสู่วิชาชีพครูได้เริ่มต้นขึ้น และผมมั่นใจว่าสิ่งที่ผมทำแม้ว่ามันจะไม่ได้ทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจนทุกคน แต่มันทำให้อะไรดีขึ้น ในตัวเขาก็เพียงพอ

สรวิศ ไพบูลย์รัตนาก (ครูยี่สาว)
วิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนเพ็ญพินอนุสรณ์

